

LA CAPUTXETA TRIOMFANT

UNA SERVENTA DE DÉU
COFADA AMB CAPUTXA

(DEDICADA ALS POMELLS)

Era un diumenge a la tarda, que entrenint-me en colleccionar alguns llibres, vingué a les meves mans la vida d'una Serventa de Déu, anomenada Lliberata Ferrarons, filla d'Olot; després de fullejar-la, em cridà l'atenció el trobar un retrat d'ella, cofada amb caputxa, i aprofitant aquella avinentesa, vaig llegir-la i em despertà gran interès el veure que era un exemplar de donzelles, que totes podíem imitar.

Aquest pensament em decidí a adreçar-vos aquestes ratlles a vosaltres, companyes pomellistes, car vaig veure que la vida de l'esmentada Ferrarons, era curulla d'actes d'amor a Déu i al próisme, conscient dels seus deures en l'ambient en que la Providencia la collocà.

Aquell amor de Lliberata a l'oració i pràctiques de pietat; aquella devoció al Santíssim Sagrament i a la Comunió freqüent; aquell desig de perfecció pròpia, acompanyat del zel de la perfecció dels demés; aquella humilitat que li era tan escaienta, feia que les seves companyes del treball la voltessin sempre, aplegant-se al seu entorn per aprendre en aquella escola de virtut.

I perquè Lliberata cofava caputxa?

«Era en extrem modesta i recatada, i volia que la modestia i el recat fossin el principal adornament de les donzelles que tenien amb ella tracte familiar.»

Que té, doncs, d'estranyar-nos que la modesta caputxeta fos d'ella tan estimada?

Jo crec que si ara visqués, encara la usaria per anar a visitar, com acostumaba, a la Moreneta del Tura, aquella Verge tan estimada dels olotins, com ho és dels catalans la Verge Bruna de Montserrat, per que ella també les estimava les coses de Casa, d'Olot, de Catalunya, ont Déu la volgué fer viure.

Llegim també, en la seva vida, que al oïr ella qualsevol paraula grollera o mal sonant, corretgia al punt amb cristiana forma al rengaire, de tal manera, que ja amb dolces insinuacions o amb repreensions caritatives no volgué mai que s'ofengués a Déu ni s'embrutés la llengua que ella parlava, i tot això sense esporuguir-se mai per les befes, amb que algú atreuit li pagava la caritat.

Companyes pomellistes: imitem-la a la Lliberata; vulga Déu que tal espill ens dongui a tots nosaltres valor i entusiasme per a copiar les cristianes virtuts que ella posseïa, i d'aquesta manera assolirem les millors qualitats que poden adornar a una donzella pomellista; invo-